

Դանիելի Գիրքը — Թիվ իննսունուր

Եղիայի եռակի կիրառությունը և վերջին օրերի դատաստանը. քննչական և գործադրական փուլերի ըմբռնումը

Jeff Pippenger

2024-02-29

Եղիայի եռակի կիրառությունը ցույց տվեց, որ վերջին օրերում կլինի մի Եղիա վերջին օրերի սկզբում և վերջին օրերի ավարտին: «Վերջին օրերը» դատաստանի օրերն են, որը աստիճանական է և բաժանված է դատաստանի երկու տեսակի: Հետաքննիչ դատաստանը, որը սկսվեց վերջին օրերի սկզբում, և գործադիր դատաստանը, որը տեղի է ունենում վերջին օրերի ավարտին: Եղիայի եռակի կիրառությունը գլխավորապես ներկայացնում է գործադիր դատաստանի պատմությունը, որը սկսվում է շուտով եկող կիրականօրյա օրենքով:

Քննչական դատաստանը սահմանափակվում է նրանցով, ովքեր խոստովանել են, թե Աստծո հետևորդ են՝ նախ և առաջ բացահայտ խոստովանությամբ, բայց նաև դեպքերի փոքրամասնության մեջ՝ կենսակերպի անուղղակի դավանությամբ:

(Որովհետև ոչ թե օրենքը լսողներն են արդար Աստծու առաջ, այլ օրենքը կատարողները պիտի արդարանան: Քանի որ երբ հեթանոսները, որոնք օրենք չունեն, իրենց բնությամբ կատարում են օրենքի պահանջները, ապա նրանք, օրենք չունենալով հանդերձ, իրենց համար օրենք են. նրանք ցույց են տալիս, որ օրենքի գործը գրված է իրենց սրտերում, մինչ նրանց խիղճն էլ է վկայում, և նրանց մտքերը միայնակ մեղադրում կամ էլ արդարացնում են:) Հռոմեացիներ 2:13-15.

Քննիչ դատաստանն ունի երկու հիմնական բաժանում, որովհետև այն սկսվեց մեղյալների կյանքերի քննությամբ (Ադամի օրերից սկսած), որոնք դավանել էին, թե հավատում են ճշմարիտ Աստծուն, և 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ին այն սկսեց քննիչ «կենդանիների դատաստանի» գործընթացը: Քննիչ դատաստանն ունի ևս մի բաժանում՝ մեղյալներից դեպի կենդանիներ բաժանումից այն կողմ, որովհետև դատաստանը սկսվում է Աստծու տնից, և վերջին օրերում Աստծու տունը Լառդիկեական ադվենտիզմն է: Երբ Աստծու տան դատաստանն ավարտվի շուտով գալիք Կիրականօրյա օրենքի ժամանակ, այնժամ Աստծու մյուս հոտը, որ այդ ժամանակ Բաբելոնում է, դատվում է:

Գործադիր դատաստանը Աստծո պատիժն է նրանց վրա, ովքեր մերժեցին Նրա փրկության առաջարկը: Գործադիր դատաստանը սկսվում է շուտով գալու կիրականօրյա օրենքի ժամանակ: Այդժամ Միացյալ Նահանգները կլցնի իր բարկության բաժակը, որը միաժամանակ նաև իր փորձաշրջանի բաժակն է, և ազգային հավատալիքային կրթական ազգային կործանումը: Երկիր մոլորակի վրա գտնվող յուրաքանչյուր ազգ կհետևի Միացյալ Նահանգների օրինակին՝ կիրականօրյա օրենք կիրառելով, և այդ ազգերից յուրաքանչյուրն այն ժամանակ կլցնի իր բաժակը և նույնպես կկրի ազգային

կործանում:

«Երբ Ամերիկան՝ կրոնական ազատության երկիրը, խղճին բռնություն գործադրելու և մարդկանց կեղծ շաբաթը պատվել պարտադրելու մեջ միանա Պապությանը, երկրագնդի յուրաքանչյուր երկրի ժողովուրդները կառաջնորդվեն հետևելու նրա օրինակին»: Վկայություններ, հատոր 6, 18:

Կատարողական դատաստանը նույնպես բաժանված է երկու մասի: Միացյալ Նահանգներում կիրականորյա օրենքից մինչև մարդկային փորձաշրջանի փակվելը, երբ Միքայելը կանգնի, Աստծո դատաստանները խառնված են ողորմությամբ, բայց երբ Միքայելը կանգնի, Աստծո բարկությունը, ինչպես ներկայացված է վերջին յոթ պատուհասների թափմամբ, ոչ մի ողորմություն չի պարունակի: Կիրականորյա օրենքի ճգնաժամի ժամանակ մարդկանց և ազգերի վրա եկող կատարողական դատաստանները խառնված կլինեն ողորմությամբ, որովհետև Բաբելոնում դեռ կլինեն ոմանք, որոնց այդ ժամանակ հնարավորություն է տրվելու հասկանալու շաբաթի և կիրակիի պաշտամունքի միջև եղած տարբերությունը:

«Ո՛հ, երանի՜ թե ժողովուրդը իմանար իր այցելության ժամանակը: Կան շատեր, որոնք դեռևս չեն լսել այս ժամանակի փորձող ճշմարտությունը: Կան շատեր, որոնց հետ Աստծո Հոգին դեռ պայքարում է: Աստծո կործանարար դատաստանների ժամանակը ողորմության ժամանակն է նրանց համար, ովքեր հնարավորություն չեն ունեցել իմանալու, թե որն է ճշմարտությունը: Տերը քնքշությամբ կնայի նրանց վրա: Նրա ողորմած սիրտը հուզված է. Նրա ձեռքը դեռ մեկնած է՝ փրկելու համար, մինչդեռ դուռը փակված է նրանց առջև, ովքեր չէին կամենում ներս մտնել»:

«Աստծո ողորմությունը դրսևորվում է Նրա երկար համբերատարությամբ: Նա զսպում է Իր դատաստանները՝ սպասելով, որ նախագգուշացման լուրը հնչեցվի բոլորին: Օ՛, եթե մեր ժողովուրդը, ինչպես որ պետք է, զգար իր վրա դրված պատասխանատվությունը՝ աշխարհին տալու ողորմության վերջին լուրը, ի՛նչ հրաշալի գործ կկատարվեր»: Testimonies, volume 9, 97.

«Աստծու կործանարար դատաստանների ժամանակը ողորմության ժամանակն է նրանց համար, ովքեր հնարավորություն չեն ունեցել սովորելու, թե որն է ճշմարտությունը»: Այդ երկու «ժամանակները» միասին են սկսվում, երբ «դուռը փակվում է» լաոդիկեացի աղվենտիստների առաջ, «որոնք չկամենացին ներս մտնել»:

«Ես տեսա, որ սուրբ Շաբաթը եղել է և պիտի լինի բաժանարար պատը Աստծո ճշմարիտ Իսրայելի և անհավատների միջև, և որ Շաբաթը մեծ հարցն է՝ միավորելու Աստծո սիրելի սպասող սրբերի սրտերը: Եվ եթե մեկը հավատար, պահեր Շաբաթը և ստանար նրան ուղեկցող օրհնությունը, ապա հետո հրաժարվեր դրանից և խախտեր սուրբ պատվիրանը, նա իր դեմ կփակեր Սուրբ Քաղաքի դռները, այնքան հաստատ, որքան որ կա մի Աստված, որ իշխում է վերին երկնքում: Ես տեսա, որ Աստված ուներ զավակներ, որոնք չէին տեսնում և պահում Շաբաթը: Նրանք չէին մերժել դրա վերաբերյալ լույսը: Եվ նեղության ժամանակի սկզբում մենք լցվեցինք Սուրբ Հոգով, երբ դուրս եկանք և ավելի լիովին հռչակեցինք Շաբաթը: Մա կատաղեցրեց եկեղեցին և անվանական աղվենտիստներին, քանի որ նրանք չէին

կարող հերքել Շաբաթի ճշմարտությունը: Եվ այդ ժամանակ Աստծո ընտրյալները բոլորը հստակ տեսան, որ մենք ունեինք ճշմարտությունը, և նրանք դուրս եկան ու մեզ հետ տարան հալածանքը»: A Word to the Little Flock, 18, 19.

Դուրը փակվում է շուտով եկող կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ՝ այն ժամանակահատվածը, որ նախորդում է կիրակնօրյա օրենքին, դարձնելով Աստծո ժողովրդի «այցելության» «ժամանակը»:

Ինչպե՞ս էք ասում. «Մենք իմաստուն ենք, և Տիրոջ օրենքը մեզ հետ է»: Ահա, անշուշտ, գուր է այն գործել. դպիրների եղեգնագիրն իզուր է: Իմաստունները ամաչեցին, սարսափեցին և բռնվեցին. ահա, նրանք մերժեցին Տիրոջ խոսքը. և ի՞նչ իմաստություն կա նրանց մեջ: Ուստի նրանց կանանց կտամ ուրիշներին, և նրանց արտերը՝ նրանց, ովքեր պիտի ժառանգեն դրանք. որովհետև ամեն մեկը՝ փոքրից մինչև մեծը, տրված է ազահությանը, մարգարեից մինչև քահանան՝ ամեն մեկը կեղծությամբ է վարվում: Որովհետև նրանք իմ ժողովրդի դասեր վերքը թեթևակի բուժեցին՝ ասելով. «Խաղաղություն, խաղաղություն», մինչդեռ խաղաղություն չկա: Ամաչեցի՞ն արդյոք, երբ պղծություն գործեցին: Ո՛չ, նրանք բոլորովին չամաչեցին, և նույնիսկ չէին կարող կարմրել. դրա համար պիտի ընկնեն ընկնողների մեջ. իրենց այցելության ժամանակ պիտի խորտակվեն, ասում է Տերը: Երեմիա 8:8–12.

Ինչպես հին Իսրայելի դեպքում, այնպես էլ ժամանակակից Իսրայելի դեպքում, երկուսն էլ կործանվում են, որովհետև չճանաչեցին իրենց այցելության ժամանակը:

Լատդիկեական աղվենտիզմի համար Աստծո այցելության ժամանակը սկսվեց 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ին և ավարտվում է շուտով եկող կիրակնօրյա օրենքով:

Երբ Նա մոտեցավ, տեսավ քաղաքը և լաց եղավ նրա վրա՝ ասելով. «Եթե դու էլ գոնե այս քո օրը ճանաչեիր այն բաները, որ քո խաղաղությանն են վերաբերում: Բայց այժմ դրանք թաքցված են քո աչքերից: Որովհետև օրեր պիտի գան քեզ վրա, երբ քո թշնամիները քեզ շուրջը պատնեշ պիտի կանգնեցնեն, և պիտի պաշարեն քեզ, ու ամեն կողմից պիտի նեղեն քեզ, և քեզ ու քո մեջ եղող քո զավակներին գետնին պիտի հավասարեցնեն, և քո մեջ քարի վրա քար պիտի չթողնեն, որովհետև չճանաչեցիր քո տեսության ժամանակը»: Ղուկաս 19:41–44.

Աստծու այցելության պահին իմաստուններն ու անմիտները հավիտյան բաժանվում են:

«Մենք գիտենք, որ չնվիրաբերված Յոթերորդ օրվա աղվենտիստները, որոնք ունեն ճշմարտության գիտությունը, բայց իրենց կապել են աշխարհասերների հետ, ամբողջովին կընկնեն հավատքից՝ ականջ դնելով մոլորեցնող ոգիներին: Թշնամին ուրախությամբ նրանց առաջ կդնի զանազան խայծեր, որպեսզի նրանց մղի պատերազմ վարելու Աստծո ժողովրդի դեմ: Բայց նրանք, ովքեր ճշմարիտ և հաստատուն են, Աստծո մեջ կունենան ամուր և զորավոր պաշտպանություն»:

Manuscript Releases, հատոր 7, 186.

Նրանց այցելության ժամանակը սկսվեց 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ին, ինչպես որ խորհրդանշվել էր բողոքական եկեղեցիների վրա այցելության ժամանակով՝ 1840 թվականի օգոստոսի 11-ին, և ինչպես այցելության ժամանակը սկսվել էր հին Իսրայելի

համար, երբ Սուրբ Հոգին իջավ Քրիստոսի մկրտության ժամանակ:

Վճռական դատաստանը սկսվում է, երբ Միացյալ Նահանգները մոտալուտ Կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ լցնում է իր փորձաշրջանի բաժակը, ինչը նաև այն ժամանակն է, երբ Լաոդիկյան Ադվենտիստական եկեղեցին լցրել է իր բաժակը: Դատաստանը սկսվում է Աստծո տնից, և փորձաշրջանի բաժակը՝ Միացյալ Նահանգների երկու ապականված եղջյուրների համար: Բողոքականության ապականված եղջյուրը, որը նախկինում ներկայացված էր Լաոդիկյան Ադվենտիստական եկեղեցու կողմից, այնուհետև դադարում է, և երրորդ հրեշտակի Փիլադելփյան շարժումն այնուհետև հանդիսանում է Բողոքականության ճշմարիտ եղջյուրը և հոգևոր Երուսաղեմը, որ բարձրացվում է որպես դրոշ: Այդ պահին Երուսաղեմը ռազմատենչ եկեղեցուց փոխվում է հաղթական եկեղեցու:

Կատարողական դատաստանը սկսվում է՝ Աստծո կործանարար դատաստանների ժամանակով, որը միննույն ժամանակ ողորմության ժամանակ է նաև Աստծո այն մյուս հոտի համար, որ դեռ Բաբելոնում է: Այն սկսվում է, երբ ավարտվում է Լաոդիկեական Ադվենտիզմի վրա Աստծո այցելության ժամանակը: Կատարողական դատաստանը զարգանում է մինչև Յոթ Վերջին Ժանտախտները, որտեղ դատաստաններն այլևս ողորմությամբ խառնված չեն, և ապա Հիսուսը վերադառնում է:

Երբ Հիսուսը վերադառնա, Հայտնության քսաներորդ գլխում նշված հազարամյակը (մեկ հազար տարի) ցույց է տալիս, որ Սատանան կապվում է ավերված երկրի վրա՝ մենակ, միայն այն ապստամբ հրեշտակների հետ, որոնք մասնակցել էին Աստծու դեմ հարձակմանը:

Եվ ես տեսա, որ մի հրեշտակ իջնում էր երկնքից՝ ունենալով անդունդի բանալին և մի մեծ շղթա իր ձեռքում: Եվ նա բռնեց վիշապին՝ այն հին օձին, որ Սատանան է և Բանսարկուն, և կապեց նրան հազար տարի, և զցեց նրան անդունդը, և փակեց նրան այնտեղ, և դրոշմ դրեց նրա վրա, որպեսզի այլևս չմոլորեցնի ազգերին, մինչև որ հազար տարիները լրանան. և դրանից հետո նա պետք է արձակվի կարճ ժամանակով: Հայտնություն 20:1-3:

Այդ հազար տարիների ընթացքում փրկագնվածները քննչական դատաստան պիտի գործադրեն կորուսյալների նկատմամբ, որոնք դեռևս քնած են իրենց գերեզմաններում՝ սպասելով անհատական դատաստանների ավարտին: Փրկագնվածները պիտի քնեն կորուսյալների կյանքն ու հանգամանքները, ներառյալ Սատանային և նրա հրեշտակներին, որպեսզի որոշեն, թե հազար տարիների վերջում ով է արժանի ավելի մեծ պատժի:

Եվ ես տեսա աթոռներ, և նստեցին նրանց վրա, և դատաստան տրվեց նրանց. և ես տեսա նրանց հոգիները, որ գլխատվեցին Հիսուսի վկայության և Աստծու խոսքի համար, և որոնք չերկրպագեցին զազանին, ոչ էլ նրա պատկերին, և չընդունեցին նրա դրոշմը իրենց ճակատների վրա կամ իրենց ձեռքերի մեջ. և նրանք ապրեցին ու թագավորեցին Քրիստոսի հետ հազար տարի: Հայտնություն 20:4:

Հետևաբար հազարամյակը ներառում է քննիչ դատաստան, որը, ավարտվելով, բերում է վերջնական գործադիր դատաստանը, երբ ամբարիշտ մեղեկները հարություն են առնում, և Սատանան, որն այն ժամանակ լիակատար իշխանություն է ունենում նրանց վրա, համոզում է ամբարիշտներին հարձակվել Երուսաղեմի վրա, որը հազար տարվա վերջում երկնքից իջնում է ներքև: Երբ ամբարիշտները ձեռնարկում են իրենց հարձակումը, կրակ է իջնում երկնքից, և վերջնական գործադիր դատաստանը կատարվում է:

Եվ երբ հազար տարիները լրացվեն, Սատանան կարձակվի իր բանտից, և դուրս կգա՝ մոլորեցնելու երկրի չորս կողմերում եղող ազգերին՝ Գոգին և Մագոգին, որպեսզի նրանց հավաքի պատերազմի համար. որոնց թիվը ծովի ավազի պես է: Եվ նրանք ելան երկրի լայնության վրա ու շրջապատեցին սրբերի բանակատեղին և սիրելի քաղաքը. և կրակ իջավ Աստծուց՝ երկնքից, ու խժոեց նրանց: Հայտնություն 20:7-9.

Թեև Եդիայի և այն պատգամաբերի եռակի կիրառությունները, որը ճանապարհ է պատրաստում Ուխտի Պատգամաբերի համար, որպեսզի Նա հանկարծ գա Իր տաճարը, սերտորեն կապված են միմյանց հետ, նրանց աշխատանքի միջև կարելի է նկատել մի տարբերություն. այն է՝ Եդիան հիմնականում նույնացնում է պատգամաբերի գործը և այն շարժումը, որ կապված է պատգամաբերի լուրի հետ, որը կատարվում է գործադիր դատաստանի ընթացքում, որը սկսվում է շուտով եկելիք կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ: Այն պատգամաբերը, որը ճանապարհ է պատրաստում Ուխտի Պատգամաբերի համար, հիմնականում նույնացնում է մի գործ, որ կատարվում է քննչական դատաստանի ընթացքում: Լաոդիկեական աղվենտիզմը չգիտի իր այցելության ժամանակը, որը ներկայացնում է դատաստանի որոշակի ժամանակահատված:

Նրանք նաև չեն հասկանում «ներկա ճշմարտության» պատգամը, որ հռչակվում է իրենց այցելության ժամանակ: Նրանցից պահանջվում էր ճանաչել թե՛ դատաստանը, թե՛ այդ օրերի պատգամը: Նրանցից նաև պահանջվում էր ճանաչել այդ ժամանակաշրջանի պատգամաբերին: Իրենց լաոդիկեացի կուրության մեջ նրանք հակառակվում են ժամի պատգամին, «խաղաղություն և անվտանգություն» պատգամով ուրանում են իրենց այցելության ժամանակը և անորոշ են, թե ով է այդ ժամանակաշրջանի ընտրված պատգամաբերը: Այս ճշմարտությունը հստակորեն բացահայտված էր երկրորդ Եդիայի վկայության մեջ, որը Հովհաննես Մկրտիչն էր:

Հրեաները գիտեին, որ մարգարեությունը մատնանշել էր գալու մի պատգամաբեր, և Հիսուսն անմիջապես ուսուցանեց, որ Հովհաննեսն էր այն պատգամաբերը, որ պետք է գար:

Որովհետև բոլոր մարգարեները և օրենքը մարգարեացան մինչև Հովհաննեսը: Եվ եթե կամենաք ընդունել, սա է Եդիան, որ գալու էր: Ով լսելու ականջներ ունի, թող լսի: Մատթեոս 11:13-15:

Նրանց այցելության ժամանակաշրջանի հենց վերջում (Քրիստոսի պատմության այն ժամանակը, որը նախապատկերում է շուտով եկող կիրակնօրյա օրենքը), երբ Քրիստոսը կախված էր խաչի վրա, հրեաները ենթադրում էին, թե արդյոք Եղիան այդժամ կգա՝ Հիսուսին փրկելու: Եթե նրանք չճանաչեցին այն պատգամաբերին, որ պետք է ճանապարհի պատրաստեր Ուխտի Պատգամաբերի համար, որն այն ժամանակ հաստատում էր ուխտը Իր իսկ արյամբ, ապա չէին կարող ճանաչել իրենց Մեսիային: Վերջին օրերում Լառդիկեական աղվենտիզմից պահանջվում է ճանաչել իրենց դատաստանը, որը նրանց այցելության ժամանակն է: Նրանցից պահանջվում է ճանաչել այդ ժամանակի ընտրված պատգամաբերին: 1888 թվականի ապստամբությունը ներկայացվեց 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ով, երբ Հայտնության տասնութերորդ գլխի հրեշտակը իջավ: 1888 թվականի ապստամբները հրաժարվեցին ընդունել այն պատմության ընտրված պատգամաբերներին, որը նախապատկերում էր վերջին օրերը:

Մենք կշարունակենք այս ուսումնասիրությունը հաջորդ հոդվածում:

Որովհետև այսպես ասաց ինձ Իսրայելի Տեր Աստվածը. «Վերցրո՛ւ իմ ձեռքից այս բարկության գինու բաժակը և խմեցրո՛ւ այն բոլոր ազգերին, որոնց մոտ ես քեզ ուղարկում եմ: Եվ նրանք պիտի խմեն, պիտի տատանվեն և պիտի խելագարվեն այն սրի պատճառով, որ ես ուղարկելու եմ նրանց մեջ»: Այն ժամանակ ես վերցրի բաժակը Տիրոջ ձեռքից և խմեցրի այն բոլոր ազգերին, որոնց մոտ Տերն ինձ ուղարկել էր՝ այսինքն Երուսաղեմին և Հուդայի քաղաքներին, նրա թագավորներին ու նրա իշխաններին, որպեսզի նրանց դարձնի ամայություն, զարհուրանք, սուլոց և անեծք, ինչպես այսօր է. Եգիպտոսի թագավոր փարավոնին և նրա ծառաներին, և նրա իշխաններին, և նրա ամբողջ ժողովրդին, և բոլոր խառնակ ժողովրդներին, և Ուսի երկրի բոլոր թագավորներին, և Փղշտացիների երկրի բոլոր թագավորներին, և Ասկադոնին, և Ազգային, և Ակկարոնին, և Ազոտի մնացորդին, Եդոմին, և Մովաբին, և Ամմոնի որդիներին, և Տյուրոսի բոլոր թագավորներին, և Սիդոնի բոլոր թագավորներին, և ծովից այն կողմ եղող կղզիների թագավորներին, Դեղանին, և Թեմային, և Բուզին, և բոլոր նրանց, որ ծայրագույն անկյուններում են, և Արաբիայի բոլոր թագավորներին, և անապատում բնակվող խառնակ ժողովուրդների բոլոր թագավորներին, և Զիմրիի բոլոր թագավորներին, և Եդամի բոլոր թագավորներին, և Մարագ բոլոր թագավորներին, և հյուսիսի բոլոր թագավորներին՝ հեռու թե մոտիկ, մեկը մյուսի հետ, և աշխարհի բոլոր թագավորություններին, որոնք երկրի երեսի վրա են. և Մեսաքի թագավորը պիտի խմի նրանցից հետո: Ուստի նրանց ասա՛. «Այսպես է ասում Զորքերի Տերը՝ Իսրայելի Աստվածը. Խմեցե՛ք և հարբեցե՛ք, և փսխեցե՛ք, և ընկե՛ք, և այլևս մի՛ կանգնեք այն սրի պատճառով, որ ես ուղարկում եմ ձեր մեջ»: Եվ կլինի, եթե նրանք հրաժարվեն քո ձեռքից վերցնել բաժակը և խմել, ապա նրանց ասա՛. «Այսպես է ասում Զորքերի Տերը. Անշուշտ պիտի խմեք: Որովհետև ահա ես չարիք բերելը սկսում եմ այն քաղաքի վրա, որ կոչվում է իմ անունով, և մի՞ թե դուք բոլորովին անպատիժ պիտի մնաք: Անպատիժ չեք մնա, որովհետև ես սուր պիտի կանչեմ երկրի բոլոր բնակիչների վրա», — ասում է Զորքերի Տերը: Ուստի մարգարեացի՛ր նրանց դեմ այս բոլոր խոսքերը և ասա՛ նրանց. «Տերը պիտի մոնչա վերնից և իր սուրբ բնակարանից պիտի արձակի իր

ձայնը. զորությամբ պիտի մոնչա իր բնակարանի վրա. պիտի արձակի աղաղակ, ինչպես խաղող տրորողները, երկրի բոլոր բնակիչների դեմ: Աղմուկ պիտի հասնի մինչև երկրի ծայրերը, որովհետև Տերը դատ ունի ազգերի հետ, նա պիտի դատվի ամեն մարմնի հետ, ամբարիշտներին պիտի մատնի սրին»,— ասում է Տերը: «Այսպես է ասում Զորքերի Տերը. Ահա չարիքը պիտի ելնի ազգից ազգ, և մի մեծ մրրիկ պիտի բարձրանա երկրի ծայրերից: Եվ Տիրոջ սպանվածները այդ օրը պիտի լինեն երկրի մի ծայրից մինչև երկրի մյուս ծայրը. նրանք չեն ողբացվի, ոչ էլ կհավաքվեն կամ կթաղվեն. նրանք աղբ պիտի լինեն գետնի վրա»: Երեմիա 25:15–33.